Кілька лисиць, полюючи спекотного літнього дня, дуже спрагли. На лихо, поблизу не було ні криниці, ні джерела. Надумали вони піти напитися до Меандру. Та, діставшися річки, побачили, що берег дуже високий і крутий, а вода мчить і вирує. Спинилися лисиці, задумалися.

— Е-е-е, спробуй-но звідси напитися! — каже одна.

— Отож-то й є! Гляньте — вода лютує! Аж піниться! Ніяк і вступити в річку! — притакнула друга.

— Жаль! — зітхнула третя.— Я вже конаю зі спраги!

— І я ось-ось зомлію. Але лізти туди — нема дурних. Хоч би мене на царя обрали за це — не полізу,— докинула інша.

— А ніхто й не пообіцяє тобі царства, ти й так можеш утопитися,— засміялася подруга, нахилившись над потоком. А підвівшися, покрутила головою.

— Кому як, а мені аж моторошно!

І лисиці, стоячи на березі, почали роздивлятися на обидва боки, чи нема де спадистого схилу, щоби дістатися води. Але берег скрізь був крзтий.

— Безталанні ми! — кажуть.— Кому ще випадало вмирати зі спраги, коли поруч стільки води?

Тоді одна молода лисичка, промітна та жвава, що мала себе за велику розумницю й любила хизуватися своєю кмітливістю, почала з них глузувати.

— Безталанні! Хі-хі-хі! Вже б сказали, що боягузи! Води злякалися, страшно їм скупатися!

— А ти що, не боїшся? — спитала подруга.

— Я? Анітрохи! Чи ти думаєш, я така, як ви?

— Голубонько,— відказала їй літня лисиця,— не боягузи ми, і це не раз доводили. Але ти бачиш, яка скажена ця річка?

— Отож я й кажу, що боїтеся! — невгавала та.— Хіба ні?

— То напийся сама, коли така розумна! — вигукнула одна підстаркувата лисиця, якій урвався терпець.

— А що ви думаєте? Нап'юсь!

І тієї ж миті шубовсть у річку! Стрімка течія підхопила лисицю, закрутила й винесла аж на середину. А подруги, тільки-но вона виринула, загукали з берега:

— Ти ж не тікай, не кидай нас! Подивись, пошукай такого місця, де б ми могли спуститися.

Та сміливиці було не до того. Вода мчала її швидше й швидше не знати куди. Що її чекало? Неймовірний жах пройняв лисицю.

— Егей! — гукали подруги.— Зроби нам ласку, хоч огляньсь та скажи що-небудь!

Але як озирнутися? Як відповідати? А проте, щось треба було сказати, і коли вода підкинула лисицю, вона крикнула:

— Відповідь моя в морі! Оце я й пливу по неї.

Здивувалися лисиці з такої мови, глянули одна на одну.

Аж раптом з дерева долинув насмішкуватий голос птаха:

— Вона пливе, чи вода її несе? Ох, бідолашна, терпить через свою голову! Хотіла бути розумною там, де великого розуму не треба, от і має! Вона може втопитися, але й досі козириться, не хоче показати, яку дурницю вчинила. Хотіла б опинитися на березі, та пізно. Хіба що Зевс їй допоможе...